

Marszałek
Województwa Mazowieckiego
ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa

Warszawa, 17 lipca 2024 roku

OS-WP-II.310.23.2024.AK

DECYZJA NR 1102/24/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez X, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433 z późn. zm.), w sprawie ustalenia, że Wnioskodawca prowadzący internetową sprzedaż gotowych posiłków w opisanym we wniosku stanie faktycznym nie jest obowiązany do pobierania od swoich klientów (jako faktycznych użytkowników końcowych zestawów dietetycznych) opłaty wskazanej w art. 3b ust. 1 ww. ustawy, w przypadku sprzedaży posiłków schłodzonych, przechowywanych po dostarczeniu w warunkach chłodniczych w pojemnikach na żywność stosowanych w celu umieszczenia żywności gotowej do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie, typu różnego rodzaju sałatki, desery i kanapki – uznają za nieprawidłową, natomiast w pojemnikach na żywność stosowanych w celu umieszczenia żywności wymagającej przed spożyciem dalszej obróbki termicznej (podgrzewania) dokonywanej w urządzeniu zewnętrznym (np. kuchence mikrofalowej) – uznają za prawidłową.

UZASADNIENIE

Pismem z 2 kwietnia 2024 r. (data wpływu: 8 kwietnia 2024 r.) X, zwana dalej Stroną lub Wnioskodawcą, działającą przez pełnomocnika, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców.

Do wniosku zostało dołączone pełnomocnictwo oraz potwierdzenie uiszczenia opłaty skarbowej za pełnomocnictwo i potwierdzenie uiszczenia opłaty za wydanie decyzji interpretacyjnej zgodnie z art. 34 ust. 6 Prawa przedsiębiorców.

Pismem z 12 kwietnia 2024 r. znak: OS-WP-II.310.23.2024.AK wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawa przedsiębiorców o uzupełnienie braków wniosku, w tym. m.in. w zakresie uszczegółowienia informacji dotyczących stanu faktycznego oraz doprecyzowania zadanych pytań. Strona reprezentowana przez pełnomocnika udzieliła odpowiedzi pismem z 13 maja 2024 r. (data wpływu: 15 maja 2024 roku). Pismem z 20 maja 2024 r. tut. Organ wezwał Wnioskodawcę ponownie do usunięcia braków, z uwagi m.in. na fakt, że uzupełnienie nie zostało podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentowania podmiotu. Strona udzieliła odpowiedzi pismem z 17 czerwca 2024 roku (data wpływu: 20 czerwca 2024 roku).

Strona przedłożyła przedmiotowy wniosek co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o opłacie produktowej”, w sprawie dotyczącej ustalenia ponoszenia i pobierania opłat w poniżej przedstawionym przez Stronę stanie faktycznym.

Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

Zgodnie z opisem przedstawionym we wniosku, Strona działa jako producent dań gotowych, których sprzedaż odbywa się przez dostarczanie do domu klienta produktów spożywczych, w tym posiłków, wyprodukowanych przez Stronę i zapakowanych w pojemniki, w tym z tworzyw sztucznych.

„Wnioskodawca prowadzi sprzedaż dań gotowych poprzez stronę internetową, jak również aplikację mobilną. Technicznie sprzedaż odbywa się w ten sposób, że klient wybiera poszczególne dania, zgodnie z własnymi preferencjami (w tym ewentualnymi alergiami), składnikami poszczególnych dań i ich kalorycznością. Klient może również wybierać zestawy dań, podzielone wg kaloryczności czy właściwości dietetycznych. Następnie zamówione produkty, zapakowane w opakowania z polipropylenu lub papierowe powlekanie polipropylenem, są dostarczane w warunkach chłodniczych bezpośrednio do domu klienta. Produkty spożywcze sprzedawane przez Stronę dostarczane są schłodzone i powinny być przechowywane przez klienta w warunkach chłodniczych, o czym klient jest uprzednio informowany. Dostarczone produkty, celem zapewnienia odpowiednich walorów smakowych, przed konsumpcją wymagają obróbki termicznej na podstawie instrukcji dostarczonej klientowi przez Stronę, polegającej na podgrzaniu produktów do temperatury pokojowej lub wyższej, dokonywanej przez klienta we własnym zakresie, poprzez użycie dowolnych urządzeń AGD lub wyjęcie produktu z lodówki na określony czas przed spożyciem. To zasadnicza praktyka Strony mająca na celu zapewnienie świeżości i bezpieczeństwa żywności, a także jak najwyższej jakości świadczonych usług.

Uszczegółowiając specyfikę prowadzonej przez Stronę działalności, polega ona na produkcji produktów spożywczych i specjalistycznych dań gotowych, sprzedawanych poprzez sklep internetowy pojedynczo bądź w pakietach oraz dostarczanych do klienta wyspecjalizowanym transportem chłodniczym w temperaturze kontrolowanej. Posiłki pakowane są w technologii MAP - czyli atmosferze modyfikowanej w celu zachowania ich świeżości przez 7 dni. Aktualnie Strona przechodzi zmiany technologiczne i będzie stosowała maszyny próżniowe połączone z technologią MAP, co umożliwi wydłużenie czasu przechowywania nawet do 3 miesięcy bez używania jakichkolwiek substancji konserwujących. Strona korzysta zarówno z pojemników PP (czyli wykonanych z polipropylenu), jak również z pojemników biodegradowalnych - jest to pulpa celulozowa lub trzciniowa wyłożona od wewnątrz PP tak, aby pojemnik nie przepuszczał wilgoci. Strona produkuje bardzo szeroki wachlarz dań - od obiadów, zup, makaronów, zapiekanek itp., po produkty takie jak sałatki, kanapki do własnego przygotowania, gdzie klient otrzymuje osobno chleb, osobno wędliny lub pasty i osobno warzywa w pojemniku trójdzielnym, a także ciasta oraz zdrowe desery. Każdy posiłek po jego odebraniu przez klienta bezwzględnie musi

być przechowywany w lodówce, a przed spożyciem musi zostać podgrzany, a czasem również przyrządzony przez użytkownika przez połączenie produktów i taka Informacja widnieje na etykiecie. Podgrzanie może polegać na klasycznej obróbce termicznej - kuchenka mikrofalowa, piekarnik, garnek, itp., bądź też stanowić wyjęcie danego posiłku z lodówki i odczekanie co najmniej 30 minut, aby nabrał temperatury pokojowej. Drugi przypadek dotyczy np. sałatek i deserów, które charakteryzują się delikatnym smakiem, niewyczuwalnym w przypadku spożycia w temperaturze chłodniczej. Z kolei połączenie produktów może polegać na przykład na samodzielnym zrobieniu kanapki z dostarczonych półproduktów.”

Strona, mając powyższe na uwadze, wskazała, że specyfika prowadzonej działalności przez Wnioskodawcę polega na tym, że produkty przez nią sprzedawane zawsze są dostarczane do użytkownika końcowego w formie nienadającej się do spożycia „od ręki”, w sposób bezpośredni, lecz wymagają one określonego działania użytkownika końcowego. Co więcej, posiłki mogą być przechowywane przez dłuższy czas od dostarczenia.

Pełnomocnik Strony, w odpowiedzi na wezwanie z 12 kwietnia 2024 r. znak: OS-WP-II.310.23.2024.AK, uzupełnił wniosek wskazując, że Strona „ma w swojej ofercie także dania gotowe takie jak sałatki, różnego rodzaju desery i kanapki, które nie wymagają podgrzania w wysokiej temperaturze, natomiast wymagają innej dalszej obróbki przed konsumpcją. Obróbka ta może polegać na:

- wystawieniu dania na działanie temperatury wyższej w stosunku do warunków chłodniczych w których zostało dostarczone nabywcy, co może nastąpić przez wyjęcie dania z lodówki, albo uzyskanie takiego samego efektu poprzez bardzo krótkie podgrzanie dania przy użyciu urządzenia technicznego, np. kuchenki mikrofalowej,
- połączeniu różnych składników dania, np. złożenie kanapki z różnych produktów (np. pieczywa i pasty).

Powyższe przypadki dotyczą np. sałatek, kanapek i deserów, które charakteryzują się delikatnym smakiem, niewyczuwalnym w przypadku spożycia w temperaturze chłodniczej, lub których konsystencja w warunkach chłodniczych zdecydowanie redukuje walory smakowe lub wręcz uniemożliwia konsumpcję (np. danie jest zbyt twarde).”

W tak przedstawionym stanie faktycznym Strona powzięła następujące wątpliwości:

„Czy przedsiębiorca, który prowadzi działalność gospodarczą jako producent dań gotowych, jest objęty obowiązkiem pobierania opłaty od użytkownika końcowego, o której mowa w art. 3b ust.1 ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, w sytuacji gdy użytkownik końcowy korzysta z zakupionych dań w sposób, że w drodze dostawy otrzymuje w produktach (pojemnikach) jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych (polipropylen lub papier powlekany polipropylenem) posiłki schłodzone, które muszą być przechowywane przez użytkownika w warunkach chłodniczych i wymagają one podgrzania bez dalszej obróbki przed konsumpcją, a przez to nie są gotowe do bezpośredniego spożycia, tj. otrzymuje żywność w pojemnikach na żywność stosowanych w celu umieszczenia żywności wymagającej przed spożyciem dalszej obróbki?”

Stanowisko przedstawione przez Stronę

Zgodnie z zakresem podmiotowym ustawy o opłacie produktowej, obowiązkiem opłaty w założeniu objęto, na podstawie art. 3b ust 1 ww. ustawy, przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną. Strona, tak jak zostało wskazane, jest producentem dań gotowych, w związku z czym w ocenie Wnioskodawcy nie jest ona objęta zakresem podmiotowym przytoczonego przepisu. W rozumieniu Strony, jej działalność nie może być zaklasyfikowana ani jako jednostka handlu detalicznego, jednostka handlu hurtowego czy jednostka gastronomiczna. Zakład produkcji dań gotowych nie jest punktem gastronomicznym, który swoje produkty sprzedaje na miejscu klientom wyrażającym chęć zakupu dań na wynos, i które mogą być spożyte bezpośrednio po odbiorze, jak ma to miejsce w restauracjach lub podobnych punktach. Posiłki produkowane przez Stronę są fabrycznie zapakowanymi daniami, które przygotowywane są w zakładzie produkcyjnym Strony, następnie schłodzone do temperatury transportowej i dostarczane do klientów.

Za powyższą argumentacją przemawia również jednoznacznie wykładnia funkcjonalna i celowościowa ustawy o opłacie produktowej, dokonana m. in. na podstawie analizy druków sejmowych z prac nad ww. ustawą, z których wynika wprost, że opłata ma nie być pobierana, jeśli w jednostce są sprzedawane fabrycznie zapakowane produkty w opakowaniach (por. np. „Ocena zawartych w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw” - druk sejmowy nr 3009 z dnia 23.02.2023 r.). Zdaniem Strony, ustawa o opłacie produktowej ma na celu zmniejszenie stosowania pojemników z tworzyw sztucznych poprzez wprowadzenie opłaty ponoszonej przez klientów, a pobieranie opłaty za opakowanie od nabywcy dań gotowych, produkowanych fabrycznie jak w przypadku dań Strony, w żaden sposób nie przyczynia się do wpływania na zachowania odbiorców w tym zakresie.

W związku z powyższym w ocenie wnioskodawcy, Strona prowadząca działalność jako producent dań gotowych nie wchodzi w zakres podmiotowy objęty art. 3b Ustawy o opłacie produktowej, a zatem nie jest ona zobligowana do uiszczania przedmiotowej opłaty. Wskazać należy, że zgodnie z art. 2 pkt 11ac ustawy o opłacie produktowej, użytkownik końcowy to podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży. Z kolei art. 2 pkt 9e ustawy o opłacie produktowej definiuje produkty jednorazowego użytku wykonane z tworzywa sztucznego, które objęte są jej przepisami, jako produkty, które są w całości lub części wykonane z tworzyw sztucznych i które nie zostały przeznaczone, zaprojektowane ani wprowadzone do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie ich w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego były pierwotnie przeznaczone. Przy tym, art. 2 pkt 11aa ustawy o opłacie produktowej definiuje tworzywo sztuczne jako materiał

składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów.

Jednocześnie, zgodnie z Załącznikiem nr 6 pkt 2 lit.(c) ustawy o opłacie produktowej, do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszeniu stosowania zalicza się pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczenia w nich żywności, która jest m. in. gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie - w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Zważyć należy, iż głównym celem Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych jest przede wszystkim ochrona środowiska i zmniejszenie wpływu plastiku na природę. Realizacja jej postanowień ma przyspieszyć odchodzenie od jednorazowych opakowań plastikowych na rzecz produktów wielokrotnego użytku i zmiany przyzwyczajień konsumenckich. Aby ten cel osiągnąć, państwa członkowskie zostały zobligowane do wprowadzenia przepisów zmniejszających zużycie opakowań plastikowych lub całkowitego wyeliminowania pewnych opakowań, a także do wdrożenia wymogów o charakterze informacyjnym, ewidencji opakowań oraz dodatkowych opłat. W zakresie dodatkowych opłat, zgodnie z ww. Załącznikiem nr 6 pkt 2 do ustawy o opłacie produktowej, polski ustawodawca wyraźnie wskazał, jakich przypadków nie będą one obejmować. Reasumując, Dyrektywa wymierzona jest w ograniczenie wprowadzania do obrotu opakowań, których obecność w obrocie jest bardzo krótka, bowiem do zapakowania w nie posiłku do spożycia go przez użytkownika mija maksymalnie kilka godzin.

Co więcej, odnosząc się do Wytocznych Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. U. UE.C.2021.216.1 z dnia 7 lipca 2021 r.), niniejszy dokument określa kryteria pomocne m.in. w interpretacji czy pojemnik na żywność z tworzywa sztucznego wchodzi w zakres stosowania niniejszej dyrektywy, tj.: (1) żywność jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu albo na wynos; (2) jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika; (3) jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewania. Przedmiotowe kryteria muszą być stosowane łącznie, a kryterium nr 3 zostało scharakteryzowane w następujący sposób tj.:

- 1) produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożyć bez

żadnego dalszego przygotowywania. Produkt spożywczy nie wymaga np. zamrażania, przyrządzania, gotowania czy podgrzewania, w tym smażenia, grillowania, pieczenia, podgrzewania w kuchenke mikrofalowej czy opiekania. (...)

- 2) produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożywać bez dodatku przypraw albo sosów (chyba że są dołączone do produktu spożywczego), zimnej lub gorącej wody lub innych płynów, w tym mleka np. m takiego produktu spożywczego, jak to ma miejsce w przypadku płatków zbożowych (o ile odmierzona porcja płatków nie jest sprzedawana razem z dodatkowym pojemnikiem zawierającym porcję mleka) czy zup w proszku.

W związku z powyższym, z przytoczonego Kryterium w sposób jasny i precyzyjny wynika to, jaki cel przyświecał Ustawodawcy i w jakich przypadkach opłata nie powinna znaleźć zastosowania. Dostarczane przez Stronę produkty spożywcze nie nadają się do spożycia bezpośrednio z opakowania i tak jak produkty spożywcze kupowane w sklepie mogą być przez wiele dni przechowywane przez użytkownika w otrzymanym opakowaniu i spożyte w wybranym przez użytkownika momencie. Tym samym działalność Strony zasadniczo różni się od typowej działalności gastronomicznej wprowadzającej opakowania do obrotu na bardzo krótki czas (i w którą skierowana jest Dyrektywa).

Pełnomocnik Strony, w odpowiedzi na wezwanie z 12 kwietnia 2024 r. znak: OS-WP-II.310.23.2024.AK, uzupełnił wniosek wskazując, że „według wykładni językowej i funkcjonalnej, „podgrzanie”, czy też „obróbka termiczna”, oznacza wystawienie produktu na działanie temperatury różnej od jego aktualnej temperatury. Co istotne, chociaż brak jest ustawowego wymogu lub innych podstaw uzasadniających odmienną interpretację, tj. aby do przeprowadzenia tego procesu niezbędne było korzystanie z urządzeń technicznych, tym niemniej efekt umieszczenia produktu na kilka sekund w kuchenke mikrofalowej byłby taki sam (co jednak nie jest zalecane nabywcom przez Stronę, z uwagi na rozbieżności w mocy kuchenek mikrofalowych i za duże ryzyko zbyt mocnego podgrzania produktu). W związku z powyższym we wniosku wskazano, że wyjęcie posiłku z lodówki i odczekanie co najmniej 30 minut, aby nabrał temperatury pokojowej, wpisuje się w proces podgrzania dania, w kontekście objętych opłatą z art. 3b i załącznik 6 ustawy o opłacie produktowej. Powyższe, jak również częsta konieczność połączenia produktów celem uzyskania dań w omawianej kategorii, potwierdza stanowisko wnioskodawcy, że wszystkie dania sprzedawane przez wnioskodawcę wymagają dalszej obróbki w rozumieniu art. 3b i załącznika nr 6 ustawy o opłacie produktowej”. Reasumując, naliczanie opłaty w przypadku Strony, której działalność została wyżej dokładnie scharakteryzowana, byłoby rozbieżne z literalną wykładnią ustawy o opłacie produktowej, a także pozostawałoby bez wpływu dla realizacji ww. celów wynikających z Dyrektywy. Zważyć należy, że Strona jako producent dań gotowych w żaden sposób nie wypełnia określonych w ustawie produktowej, jak i Dyrektywie kryteriów, dlatego też pobieranie opłaty w tym zakresie byłoby bezzasadne. Tym samym, w ocenie Wnioskodawcy, pojemniki na żywność przygotowywaną i dostarczaną w ww. sposób przez Stronę, nie stanowią produktów, o których mowa w Załączniku nr 6 pkt 2 Ustawy o opłacie produktowej, a co za tym idzie, Strona nie

powinna podlegać obowiązkowi pobierania od użytkownika końcowego opłaty.

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433 z późn. zm.).

Artykuł 3b ust. 1 ustawy o opłacie produktowej stanowi, że przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy (w tym pojemniki na żywność) będące opakowaniami lub żywność pakowana przez tego przedsiębiorcę w te produkty, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego pojemniki na żywność jako puste lub wraz z żywnością. Wysokość tej opłaty określa Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 7 grudnia 2023 r. w sprawie stawek opłaty za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych będące opakowaniami (Dz. U. poz. 2679), zgodnie z którym stawka opłaty wynosi 0,25 zł za sztukę pojemnika na żywność.

Przytoczona wyżej Ustawa zawiera definicję produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, przez które należy rozumieć produkt, który jest w całości lub części wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony (art. 2 pkt 9e ww. ustawy).

Należy przy tym zwrócić uwagę, że ustawodawca posłużył się w art. 3b ust. 1 pojęciem użytkownika końcowego, bowiem tylko w przypadku oferowania tym podmiotom produktów jednorazowych z tworzywa sztucznego, powstaje obowiązek pobrania opłaty. Definicję użytkownika końcowego zawiera art. 2 pkt 11ac ww. ustawy, przez którego rozumie się podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży. Pobrana przez sprzedawcę opłata, od użytkownika końcowego, musi zostać przekazana do dnia 15 marca roku następującego po roku, w którym została ona pobrana, na wyodrębniony rachunek urzędu marszałkowskiego (art. 3d ww. ustawy). W związku z realizacją tego obowiązku sprzedawca zobowiązany jest również, na mocy art. 3h ww. ustawy, do prowadzenia ewidencji liczby nabytych i wydanych użytkownikom końcowym jednorazowych pojemników na żywność wykonanych z tworzyw sztucznych w danym roku kalendarzowym. Konieczność prowadzenia powyższej ewidencji obowiązuje od 24 maja 2023 roku, zaś obowiązek pobrania i przekazania opłaty istnieje od 1 stycznia 2024 roku.

W przypadku pojemników na żywność przepisy ustawy o opłacie produktowej precyzują, że jej przepisom podlegają pojemniki, w których umieszczona jest żywność:

a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,

b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz

c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie.

- w tym pojemniki na posiłki typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Należy przy tym podkreślić, że aby pojemnik na żywność wchodził w zakres stosowania ww. ustawy, musi spełnić łącznie wszystkie powyższe trzy kryteria, które mają zastosowanie do żywności w pojemnikach. W dokumencie opracowanym przez Komisję Europejską pt. „Wytyczne Komisji dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (2021/C 216/01)” (dyrektywa SUP), wskazano:

„Aby zinterpretować i zastosować te trzy kryteria, można wykorzystać następujące wskaźniki:

1) Kryterium: jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu albo na wynos

Odpowiednie wskaźniki:

- charakter produktów spożywczych znajdujących się w pojemniku na żywność: produkty spożywcze ogólnie nadające się do bezpośredniego spożycia to np. orzechy, kanapki, jogurty, sałatki i dania gotowane, owoce i warzywa,
- dołączenie lub przymocowanie do pojemnika na żywność jednorazowego użytku wykonanego z tworzyw sztucznych takich przedmiotów jak widelce, noże, łyżki i patyczki lub sosy. Brak takich przedmiotów nie powinien jednak sam w sobie wykluczać produktu z zakresu stosowania dyrektywy.

2) Kryterium: jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika

Odpowiedni wskaźnik:

- kształt pojemnika na żywność umożliwia lub ułatwia jedzenie znajdujących się w nim produktów spożywczych bezpośrednio z pojemnika, tj. wymaga po prostu otworzenia go.

3) Kryterium: jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie

Odpowiednie wskaźniki:

- produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożyć bez żadnego dalszego przygotowywania. Produkt spożywczy nie wymaga np. zamrażania, przyrządzania, gotowania czy podgrzewania, w tym smażenia, grillowania, pieczenia, podgrzewania w kuchenke mikrofalowej czy opiekania. Na przykład mycia, obierania lub krojenia owoców i warzyw nie należy uznawać za przygotowanie, a zatem czynności te nie są wskazaniem do wyłączenia z zakresu stosowania dyrektywy, gdyż można je z łatwością wykonać w wersji na wynos,
- produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożywać bez dodatku przypraw lub sosów (chyba że są dołączone do produktu spożywczego),

zimnej lub gorącej wody lub innych płynów, w tym mleka np. przed spożyciem takiego produktu spożywczego, jak to ma miejsce w przypadku płatków zbożowych (o ile odmierzona porcja płatków nie jest sprzedawana razem z dodatkowym pojemnikiem zawierającym porcję mleka) czy zup w proszku”.

Zgodnie z wnioskiem o wydanie decyzji interpretacyjnej Strona prowadzi internetową sprzedaż, w pojemnikach na żywność m.in.: dań gotowych, takich jak sałatki, różnego rodzaju desery i kanapki. Wnioskodawca podkreślił we wniosku, że powyższe rodzaje posiłków nie wymagają podgrzania w wysokiej temperaturze, natomiast wymagają innej dalszej obróbki przed konsumpcją, która to może polegać na:

- wystawieniu dania na działanie temperatury wyższej w stosunku do warunków chłodniczych w których zostało dostarczone nabywcy, co może nastąpić przez wyjęcie dana z lodówki, albo uzyskanie takiego samego efektu poprzez bardzo krótkie podgrzanie dania przy użyciu urządzenia technicznego, np. kuchenki mikrofalowej, co nie jest jednak zalecane przez Stronę,
- połączeniu różnych składników dania, np. złożenie kanapki z różnych produktów (np. pieczywa i pasty).

Jednocześnie Strona prowadzi internetową sprzedaż w pojemnikach na żywność, żywności wymagającej przed spożyciem dalszej obróbki termicznej (podgrzewania) dokonywanej w urządzeniu zewnętrznym.

Z uwagi na powyższe, należy wskazać co następuje:

Po pierwsze powyższe przepisy, które zobowiązują do pobierania opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej, dotyczą sprzedaży pustych pojemników na żywność oferowanych w jednostkach handlowych lub sprzedaży pojemników, w które sprzedający zapakował żywność, która będzie następnie bezpośrednio spożywana przez nabywców z tych pojemników.

Zatem ustawa wskazuje konkretne grupy przedsiębiorców, którzy są zobligowani do pobierania tej opłaty jako jednostki handlu lub jednostki gastronomiczne, których prowadzący sprzedaje żywność pakowaną przez siebie w produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Powyższa ustawa nie definiuje pojęcia jednostki handlu ani jednostki gastronomicznej. Strona jest właścicielem sklepu, co prawda nie stacjonarnego, lecz internetowego, w którym to sprzedaje żywność, którą sama produkuje i pakuje w pojemniki na żywność z tworzywa sztucznego. Niewątpliwie zatem mając na uwadze, że prowadzenie sklepu internetowego, wiąże się ze sprzedażą fizycznych produktów (w przedmiotowym przypadku chodzi o sprzedaż posiłków w pojemnikach z tworzywa sztucznego), z czego wynika, że na końcu dochodzi do wysyłki i dostarczenia zakupionych towarów do klientów, należy uznać sklep internetowy za jednostkę handlu. A co za tym idzie prowadzący sklep internetowy, który sprzedaje wykonane z tworzyw sztucznych jednorazowe pojemniki na żywność stosowane w celu umieszczenia żywności gotowej do spożycia bez dalszej obróbki, pakujący tę żywność w te pojemniki, jest zobowiązany do pobierania od użytkowników końcowych opłaty z art. 3b ust. 1 ww. ustawy. Po drugie, jak wynika z obowiązujących przepisów prawa jednym ze wskazań do wyłączenia pojemnika na żywność z zakresu stosowania przepisów ustawy o opłacie produktowej (w tym

obowiązku pobierania opłaty z art. 3b tej ustawy) jest sytuacja, kiedy umieszczona w nim żywność wymaga przed spożyciem dalszej obróbki, takiej jak np. zamrażanie, przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie, w tym smażenie, grillowanie, pieczenie, podgrzewanie w kuchenke mikrofalowej czy opiekanie.

Mając powyższe na uwadze oraz kierując się ww. wytycznymi nie sposób uznać czynności połączenia różnych składników dania, np. poprzez złożenie kanapki z różnych produktów umieszczonych w odrębnych komorach pojemnika na żywność, za proces przyrządzania, w kontekście objętych opłatą z art. 3b pojemników na żywność stosowanych w celu umieszczenia żywności gotowej do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie. Jednocześnie sytuacja, kiedy konsument wyjmuje przed spożyciem żywność na jakiś czas z lodówki do osiągnięcia temperatury pokojowej nie będzie stanowić procesu podgrzewania, o którym mowa w ustawie o opłacie produktowej oraz ww. wytycznych, z wykorzystaniem urządzenia elektrycznego czy innego źródła ciepła, które należy specjalnie posiadać by dokonać podgrzania posiłku.

Zatem żywność, której nie trzeba przyrządzać przed spożyciem, pakowana w pojemnik na żywność jest żywnością gotową do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie.

A więc w stanie faktycznym opisanym przez Stronę pojemniki na taką żywność należy uznać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegające zmniejszeniu stosowania, o których mowa w załączniku 6 pkt 2 do ustawy o opłacie produktowej. Zatem pojemniki te podlegają przepisom ustawy o opłacie produktowej, w tym obowiązkowi, o którym mowa w art. 3b ww. ustawy i Wnioskodawca będzie zobligowany do pobierania od użytkownika końcowego opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy o opłacie produktowej.

Natomiast w odniesieniu do sprzedawanych w pojemnikach na żywność, posiłków, które wymagają przed spożyciem obróbki termicznej (podgrzania) w urządzeniu zewnętrznym, np. kuchenke mikrofalowej, nie ma zastosowania art. 3b ustawy o opłacie produktowej.

Żywność, którą należy podgrzać przed spożyciem, pakowana w pojemnik na żywność nie jest żywnością gotową do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie, a więc w stosunku do niej nie zostało spełnione jedno z trzech kryteriów uznania pojemnika na żywność za produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w myśl przepisów ustawy o opłacie produktowej. Zatem w takim przypadku takie pojemniki na żywność nie będą objęte opłatą, o której mowa w art. 3b ustawy o opłacie produktowej.

Jednocześnie należy wyraźnie podkreślić, że zdaniem Organu I instancji pobieranie opłaty, o której mowa w art. 3b ust.1 ustawy o opłacie produktowej, od użytkownika końcowego znacząco przyczyni się do zmniejszenia stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i podniesienia świadomości ekologicznej konsumenta w tym zakresie. Realizacja postanowień Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych obejmuje przede wszystkim ochronę środowiska i zmniejszenie wpływu plastiku na przyrodę poprzez zmniejszenie stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Cen ten ma zostać osiągnięty, jak wskazuje polski ustawodawca, poprzez uiszczanie opłat przez konsumentów przy zakupie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych (m.in. pojemników na żywność pustych lub z żywnością) albo zakup przez konsumentów innych opakowań alternatywnych, wykonanych z innych materiałów lub opakowań wielokrotnego użytku (dla żywności).

Art. 3b ust. 3 ustawy o opłacie produktowej, od 1 lipca 2024 roku nakłada na sprzedawców i jednostki gastronomiczne obowiązek oferowania opakowań alternatywnych, wykonanych z innych materiałów lub opakowań wielokrotnego użytku do pakowania żywności, w celu umożliwienia konsumentom dokonywania świadomych środowiskowych wyborów konsumenckich poprzez zakup innych produktów niż produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. I Strona jako taki przedsiębiorca jest zobowiązana przepisami ustawy zapewnić swoim klientom taką możliwość.

Stąd należy wyraźnie wskazać, że należy stosować podejście zgodne z ww. dyrektywą i za istotne uznać zapobieganie zaśmiecaniu produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w prowadzonej przez Stronę działalności i nie unikać stosowania przepisów dyrektywy.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Ponadto należy podkreślić, że decyzja interpretacyjna dotyczy wyłącznie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.